

Chương 29: Xa Cách

(Số từ: 3225)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:07 PM 15/08/2024

Ông là một giáo viên. Hầu hết học viên đều có năng khiếu và tài năng cụ thể, vì vậy không cần phải nói cho họ biết họ phải học gì. Công việc của ông chỉ là xem qua danh sách các khóa học mà học viên đã chọn và đưa ra một vài lời.

Tuy nhiên, theo quan điểm của ông, đây là lần đầu tiên có một học viên như tôi. Một học viên kỳ lạ có thể làm mọi thứ nhưng không giỏi bất kỳ điều gì.

“Cậu có thể làm bất cứ điều gì trong chương trình giảng dạy được Temple hỗ trợ. Tuy nhiên, nếu cậu cố gắng làm mọi thứ, cậu sẽ chẳng đạt được gì cả.”

Vì vậy, Epinhauser đã đưa tôi đến phòng giáo viên để đề phòng trường hợp tôi quá tham lam và cố gắng làm điều gì đó vô lý. Để ngăn chặn tình huống như tôi cố gắng học mọi thứ nhưng cuối cùng chẳng học được gì.

Thật là một giáo viên giỏi.

“Năng khiếu và tài năng không phải lúc nào cũng quyết định xem một người có phù hợp hay không. Tôi đã thấy những người có tài năng về ma thuật nhưng lại cực kỳ ghét ma thuật, và có những người có tài năng tuyệt vời về kiếm thuật, nhưng sẽ lập tức ngất xỉu ngay khi một thanh kiếm chĩa vào họ.”

Tài năng kiếm thuật không tự động mang lại cho một người tinh thần chiến đấu, và tài năng ma thuật không tự động mang lại cho một người mong muốn nghiên cứu và khám phá ma thuật. Đó là những gì người ta có thể gọi là điểm mù của tài năng.

Ông Epinhauser đã nói với tôi về một vấn đề chỉ xảy ra sau phần đầu.

Cuối cùng, điều quan trọng là tâm lý của chính mình, sở thích của mình và liệu mình có thể áp dụng vào thực tế hay không. Nếu một người bị buộc phải đào tạo trong một lĩnh vực nào đó vì họ phát hiện ra tài năng của mình ngay từ đầu, họ có thể sẽ ghét bỏ chính tài năng đó và họ có thể sẽ sụp đổ trong tình huống mà mạng sống của họ bị đe dọa.

Tài năng kiếm thuật có ích gì nếu bản thân sợ bạo lực?

Đó chính là điều ông ấy muốn nói.

“Vậy thì, ít nhất thì cậu cũng khá hơn những gã đó. Cậu không cần phải ép buộc bản thân làm bất cứ điều gì vì cậu không có tài năng nào hạn chế. Cậu có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.”

Cuối cùng, ông ấy hỏi tôi muốn làm gì. Tôi đã quyết định vào hôm qua. "Tôi muốn tìm hiểu về Siêu Nhiên."

“.....”

Lần đầu tiên trong ngày, khuôn mặt ông ấy biểu lộ một chút cảm xúc.

Rõ ràng là ông ấy đang thương hại tôi.

Ông ấy nhìn vào ảnh tôi và im lặng một lúc.

“Tôi nghe nói cậu có nhiều năng khiếu đến mức tôi phải rút gọn lại thành một dòng.”

Họ không thể viết hết tất cả năng khiếu của tôi ra giấy. Đó là lý do tại sao họ chỉ tóm tắt trong một dòng: 'Có năng khiếu trong mọi lĩnh vực'. Nếu họ thực sự cố gắng ghi chép lại tất cả, họ sẽ lãng phí một lượng lớn giấy.

“Cậu cũng có năng khiếu Siêu Nhiên sao?”

“Chắc vậy nhỉ?”

Có thể tôi có hoặc không, tôi thực sự không thể giải thích được với ông ấy.

"Vậy thì, cứ cho là vậy đi, cậu định đánh thức những sức mạnh Siêu Nhiên như vậy bằng cách nào?"

"...Bằng cách cố gắng hết sức chẳng?"

Tôi không thể nói chính xác với ông ấy rằng tôi có thể sử dụng Điểm Thành Tích để thức tỉnh chúng, thế nên tôi đã nói thế, nhưng điều đó khiến ông ấy nhìn tôi như thể tôi đang cố lấy trứng chọi đá.

"Ngoài Siêu Nhiên ra, cậu không muốn tập trung vào điều gì khác sao? Nói một cách đơn giản, những người không có Siêu Nhiên không thể tham gia những buổi thuyết trình đặc biệt đó."

"Tôi không thể sao?"

".....Đối với học viên của Lớp Royal thì có chút khác biệt, nhưng giáo viên phụ trách sẽ thấy rất kỳ lạ. Cũng có khả năng họ sẽ đuổi cậu ra ngoài."

Tôi gật đầu và nói với ông ấy rằng tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm nếu bị đuổi.

Ông đau khổ một hồi lâu và cuối cùng bắt đầu viết điều gì đó ra giấy.

"Đăng ký lớp này nhé, tôi sẽ thông báo riêng với giáo viên."

Ông ấy có vẻ nghĩ rằng tôi nên tự nhận ra mình đang cố làm điều vô lý gì.

“Thay vào đó, chúng ta sẽ chỉ trình bày một bài giảng duy nhất.”

Ông ấy đã ghi chép lại điều này điều kia, nói rằng sẽ không giới thiệu cho tôi bất kỳ bài giảng nào khác liên quan đến Siêu Nhiên nữa.

Sau khi viết vội vài điều, ông ấy đưa tờ giấy cho tôi.

“Đây là lịch trình học kỳ của cậu. Nếu cậu ghi thêm gì khác vào, tôi sẽ không chấp nhận.”

Có vẻ như ông ấy đã lập một lịch trình thay cho tôi.

“Đây là những bài giảng gì vậy?”

“Thay vì chỉ tập trung vào một chủ đề duy nhất, tôi muốn cậu làm như thế này. Cậu sẽ có thể tìm thấy thứ gì đó phù hợp.”

Lúc đầu ông ấy bảo tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn.

Khi ông ấy nhận ra rằng tôi muốn tập trung vào một thứ kỳ lạ như Siêu Nhiên, ông ấy yêu cầu tôi chọn một thứ gì đó tôi muốn làm ngoài điều đó. Vì vậy, thay vì dành cả học kỳ này chỉ cho Siêu Nhiên, ông ấy bảo tôi nên thử các bài giảng khác để tìm thứ

tôi thích. Theo lẽ thường, không thể đánh thức Siêu Nhiên chỉ bằng nỗ lực.

Nói cách khác, đó là phán đoán đúng đắn nên tôi không thể phản đối gì cả.

Không cần phải nói rằng việc chỉ tham gia tất cả các lớp học về Siêu Nhiên không phải là một ý tưởng hay. Trên thực tế, tôi có thể không thể lấp đầy toàn bộ học kỳ chỉ bằng các bài giảng liên quan đến Siêu Nhiên, và tôi cũng muốn xem các bài giảng của từng chuyên ngành mà tôi chỉ mô tả sơ qua trong tiểu thuyết của mình diễn ra như thế nào.

Vì vậy, tôi quay lại lớp học của Lớp A, nơi không có giáo viên nào ở đó. Ở đó, tôi thấy hầu hết thành viên, ngoại trừ một số ít, đang tụ tập quanh một bảng thông báo.

Ngay khi tôi bước qua cửa, mọi ánh mắt của họ đều đổ dồn về phía tôi.

“.....”

“.....”

Tại sao họ lại nhìn chăm chăm vào tôi như thế?

Ánh mắt của những người tụ tập quanh bảng thông báo đều hồ hững, không hề chứa đựng sự thù địch lẫn lộn, mà là sự tò mò và khó hiểu.

“Này, cậu không có tài năng gì cả phải không?”

Chính Cayer Vioden số 10 đã nói những lời này. Lúc đó tôi mới hiểu tại sao các thành viên lại tụ tập quanh bảng thông báo như vậy.

Ông Epinhauser đã đăng hồ sơ của từng học viên lên bảng tin. Họ đăng hồ sơ với mục đích tìm hiểu tài năng của nhau để mọi người biết phải cẩn thận điều gì.

Tất nhiên, tài năng to lớn của Ellen không được ghi chép lại hết nên cô không nhận được nhiều sự chú ý.

Có lẽ một số trẻ tò mò về tài năng của những người khác nên phát hiện ra rằng người xếp hạng cuối cùng là số 11 chỉ có năng khiếu mà không có tài năng nào.

Vì thế họ thấy lạ.

“Ừ, thì sao?”

Đúng vậy, nên tôi không còn gì để nói với cậu ta nữa. Tôi chỉ quay lại chỗ ngồi của mình và ngồi xuống. Chỗ ngồi của tôi ở phía bên trái hàng thứ hai gần cửa sổ, vì các bàn được sắp xếp theo thứ tự số. Lớp học rộng rãi nên chúng tôi không cần phải chia sẻ bàn. Tôi có một chiếc bàn lớn cho riêng mình.

Tôi cố gắng thoát khỏi họ, nhưng những ánh mắt kỳ lạ này dường như vẫn theo dõi tôi. Bertus cũng đang nhìn tôi với nụ cười kỳ lạ trên khuôn mặt.

“Không, này. Điều này có ý nghĩa gì?”

Cayer đến chỗ tôi như thể cậu ta hoàn toàn không hiểu chuyện này.

“Đây là Lớp Royal, một nơi không phải ai cũng có thể vào được, ngay cả khi họ có tài năng. Làm thế nào cậu có thể vào được nơi này, nơi đòi hỏi một người có tài năng đặc biệt? Còn lại ở Lớp A? Ít nhất thì cậu phải ở Lớp B chứ?”

Tôi đã thiết lập cho cậu là một người có cá tính mạnh mẽ, nhưng tôi không ngờ cậu ta lại đối xử với tôi như vậy ngay trong ngày đầu tiên đến lớp.

Cayer thực sự không hiểu và với bản thân, sự tồn tại của tôi tự nó có vẻ nhục cười. Cậu ta có vẻ rất tức giận. Tôi nên phản ứng thế nào đây? Cậu ta đã sẵn sàng tóm lấy cổ áo tôi và dường như không ai muốn ngăn cản.

Bertus dường như chỉ đang quan sát tình hình.

“Tôi thực sự không hiểu. Này. Cậu là ai? Làm sao một người như cậu lại có thể ở đây?”

"Này nhé."

“.....Gì?”

Tôi muốn hành động chín chắn hơn. Thành thật mà nói, tôi bao nhiêu tuổi để phản ứng thái quá với một đứa trẻ quấy rầy tôi?

Tôi không muốn nổi bật.

Tôi không cố ý.

Nhưng cái gì cơ.

“Đừng đùa với tao, thắc mắc cái chó gì thì cứ đi hỏi phòng tuyển sinh ấy, bố mày đéo quan tâm.”

Nhìn thấy tình huống này diễn ra ngay trước mắt, tôi hơi giật mình.

Thấy tôi phản ứng không như mong đợi, sắc mặt của Cayer thay đổi hẳn.

“T, thằng chó, mày, vừa nãy... Sao mày dám... T, thứ không có tài năng như mày...”

“Tại sao mày lại hỏi tao về quyết định của phòng tuyển sinh? Mày nghĩ tao đến đây bằng cửa sau à? Hả? Tao chỉ đến đây vì họ gửi tao đến đây, giống như mày vậy. Mày nghĩ mình là ai? Và mày có ý gì khi nói 'Sao mày dám'? Mày là giám khảo tuyển sinh hay là người đứng đầu phòng tuyển sinh?”

“Không. Chuyện này...”

“Hà, mày là trưởng phòng tuyển sinh à?”

“Đó không phải là...”

“Hà, mày có phải là trưởng phòng tuyển sinh không? Thằng chó! Có hay không?”

-Kang!

Hắn giật mình khi thấy tôi nhảy khỏi ghế và tiến lại gần mình. Hắn ta bắt đầu lùi lại từng bước.

“Có hay không? Sao lâu thế? Hả?”

“K, không... tao... không phải.”

“Vậy tại sao mày lại can thiệp vào chuyện này?”

Chắc chắn là hấn sợ đến mức mặt tái mét.

“Này, Số 10. Số 10 có tài năng ma thuật to lớn nhưng lại chẳng cảm nhận được mana gì cả.”

“A, Aaa...”

Người ta không cần phải có tài năng để trở thành một thằng khốn nạn. Bạn có tránh phân vì bạn sợ nó không? Không, bạn tránh nó vì nó bản. Tôi không thể trở thành một gã đáng sợ ngay bây giờ, vì vậy tôi phải trở thành một thằng khốn nạn bản thủ để người ta không muốn chạm vào tôi.

Dù sao thì tên trước mặt tôi cũng chẳng có tài năng chiến đấu gì cả.

“Sao chúng ta không đối xử tốt với nhau nhỉ?”

-Dùng

“Sao mày không trả lời?”

Khi tôi mở mắt ra và nhìn chăm chăm vào hấn, sắc mặt hấn trở nên trắng bệch như tờ giấy, rồi hấn khẽ gật đầu.

“A, Aaa...”

Tôi vỗ nhẹ má tên khốn đó rồi ngồi xuống. Không khí xung quanh đám bạn học đang xem cảnh này thật lạnh lẽo.

Tôi mệt mỏi.

Như thế tôi sẽ bị coi là một thằng khốn nạn bản thủ, thậm chí không có năng lực. Nhưng tôi không sai đâu nhé? Tôi được phòng tuyển sinh gửi đến đây mà?

Sau đó.

Tôi thực sự không muốn nổi bật, nhưng ở đây tôi lại nổi bật nhanh hơn cả tia chớp.

Tôi có thể thấy trước một tương lai đen tối cho những ngày đi học của mình.

Nhờ số 10 đã làm mọi thứ đảo lộn khi hắn cố gây gổ với tôi, không ai khác tiếp cận thân cận với tôi nữa. Họ hắn đã bị sốc khi thấy một người điên hành động như một thằng ngốc, không hề bị đe dọa bởi sự thiếu tài năng của mình.

Họ chỉ nghe giáo viên nói rằng họ có thể bị giết nếu họ sử dụng năng lực của mình trước nên chỉ có một gã hoàn toàn điên rồ

mới có can đảm làm bất cứ điều gì. Nếu tên đó không phải như vậy thì chỉ là một kẻ hoàn toàn ngu ngốc. Ồ thì, điều gì đó như thế chắc chắn sẽ xảy ra một lần nữa trong tương lai.

Lớp B là một lớp rất thân thiện. Thịnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười vọng lại từ đó, nhưng lớp A thì im lặng đến chết người. Ngoại trừ tiếng bút chuyển động, tiếng giảng bài của giáo viên và tiếng hỏi đáp thịnh thoảng, hoàn toàn không có tiếng cười.

Ban đầu, nơi này chỉ dành cho những người như thế tụ tập, nhưng tôi không khỏi thở dài khi nghĩ rằng bầu không khí kinh hoàng mà tôi tạo ra vô cớ hẳn đã góp phần vào chuyện này.

Chết tiệt, tôi thực sự tức giận với một đứa trẻ. Tôi là loại người tệ nhất. Tôi ngồi trong lớp và cảm thấy xấu hổ.

Các lớp học chung giống như những lớp học chung mà mọi người đều phải học.

Ví dụ, các lớp học như lịch sử, địa lý, toán học, văn học và đạo đức.

Mỗi giáo viên phụ trách một môn học khác nhau, có lẽ giáo viên chủ nhiệm không phụ trách lớp nào cả.

Trong giờ nghỉ giải lao ngắn ngủi giữa các tiết học và cuối giờ, các thành viên dường như trò chuyện với nhau, dần dần làm quen với nhau.

-Cậu có năng khiếu về ma thuật? Vậy cậu sẽ học lớp nào?

-Ồ thì... Tôi vẫn chưa chắc chắn.

-Vậy cậu có muốn hỏi giáo viên xem nên mang theo những gì không?

-Hả? À, cái đó... Ồ... Hừm.

-Lớp Royal dường như có những bài giảng riêng biệt khác với những thành viên lớp bình thường khác.

-Có lẽ chúng ta nên có một buổi thuyết trình chỉ có hai chúng ta.

-Ồ... vậy ư?

Những thành viên có năng khiếu tương tự dường như muốn nộp đơn xin vào cùng một lớp. Vào ngày tự nộp đơn xin học bài giảng, sẽ phải nghe bài giảng cùng với những học viên lớp chung, vì vậy họ muốn có thêm một người mà chúng biết làm chỗ dựa tinh thần.

Vì vậy, vào thứ Ba, thứ Tư và thứ Sáu, những người có năng khiếu chiến đấu sẽ tham gia các lớp chiến đấu, những người có

năng khiếu ma thuật sẽ tham gia các lớp học ma thuật và những người có năng lực Siêu Nhiên sẽ tham gia các lớp học dành cho người sử dụng Siêu Nhiên. Trong trường hợp những người có năng khiếu về Thánh Lực, họ có xu hướng tham gia các bài giảng chiến đấu vì họ thường có một năng khiếu chiến đấu khác.

Và thế là mọi người bàn tán về việc nên nộp đơn học gì, những người khác thì tự nghĩ. Cứ như vậy mà giờ học trôi qua.

Giờ ăn trưa.

Vì chỉ có khoảng 100 người trong Lớp Royal, nên tất cả các năm đều ăn trưa trong một nhà hàng lớn. Không cần phải xếp hàng với một đĩa trên tay, và người ta có thể mang theo bất cứ thứ gì mình muốn ăn.

Đương nhiên là học viên năm trên cũng chen chúc trong đám đông, nhưng các khu vực được phân chia ngằm. Một số chỗ ngồi dành cho năm nhất, một số khác dành cho năm hai, v.v. Tất nhiên cả hai lớp A và B đều được chen chúc với nhau, do đó họ phải ăn cùng một chỗ.

Lớp A tụ tập quanh Bertus và dùng bữa. Cậu ta có vẻ là người tốt bụng, nên có lẽ cậu ta đã có thêm một số người đi theo.

Lớp B cũng không có gì khác biệt.

-Charlotte nè, thử món này xem. Ngon lắm.

-À... À, Không, cảm ơn. Tôi không thích đồ có dầu mỡ.

Lớp B tập trung vào Charlotte, nhưng lý do có vẻ lại khác.

-Cậu phải ăn nhiều để khỏe mạnh!

-Cậu có ghét rau không?

Cô bị bắt cóc đến Ma Vương Thành và vào Temple ngay sau khi trở về. Vì vậy, có vẻ như mọi người đều lo lắng cho sức khỏe của Charlotte. Không chỉ vậy, ngay cả những Tiên bối cũng nhìn Công chúa với ánh mắt thương hại.

Họ đang hỏi thúc Ludwig chăm sóc Charlotte, trong khi Charlotte dường như đang phải vật lộn để đối phó với tình huống này.

Tôi thiết lập Lớp B để có bầu không khí thân thiện, nhưng ngay cả khi thêm Charlotte, bầu không khí vẫn thân thiện và lý do cho điều đó là Ludwig. Cậu ấy là nhân vật chính điển hình của manga với tính cách lạc quan, thân thiện và tràn đầy năng lượng.

Tôi không tiếp xúc nhiều với những người như vậy, nhưng tôi cảm thấy mình không thực sự thích những người như thế.

Mặc dù có rất nhiều chỗ trống, Lớp A vẫn tụ tập quanh Bertus và Lớp B tụ tập quanh Charlotte.

Và rồi có năm người ăn riêng, như thể đang cố giữ khoảng cách với nhau, bao gồm cả tôi, người đã gặp một chút sự cố sáng nay.

A-2 Ellen Artorius.

A-5 Cliffman.

A-11 Tui đó ní.

B-2 Louis Ankton.

B-3 Scarlett.

Có phải tất cả đều là người ngoài cuộc, người hướng nội đang cố gắng giữ khoảng cách không?

Tất cả những người bên ngoài, kể cả tôi, đều ăn trong im lặng.

-Tôi sắp bị đau bụng rồi...

Giọng nói buồn bã của Charlotte nghe có vẻ tình cảm một cách kỳ lạ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading